

Šy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja cze
Sswójbny statok,
A twój šwjatok
Sradny je.

Sa staw spróznny
Napoju móznny
Lubosć ma;
Bóh pak šwěrnny
Pšes spać měrnny
Čerštwosć da.

Nječ ty spěwałš,
Šwěrnje džěłáš
Wšchědne dny;
Džen pak šwjaty,
Dušci daty,
Wotpoczn ty.

S njebeš mana
Nječ czi kmana
Žiwosć je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšew cze!
F.

Szerbske njeđzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmo lerskej knihicizšczereni w Budyšcinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostac.

8. njeđzela po šwj. Trojicy.

Rom. 6, 11.

Wěcže šo šami ja tych, šo šcže w hrěchu morwi, ale žiwi Bohu w Šhrystušku Ješu, našim Šnješu.

Wšitko, šcžož na šemi bywa a šo hiba, je šakonju nastacža a rošćenja podczišnjene. Pohladaj na mózuw šcštom, kak je tola nastal a narosł š maleho šymjenjoweho šornjatka. Žyly šcštom teži w šymjenju a ničžo šo nješšicizini; ale wón dyrbi šo rošwivacž a wurošcž do šorjenjow, šcštoma a kónny. Pohladaj na muža w jeho šyluofcži, kak je wón nastal a narosł š maleho džěšcža, kotrež je šo junu wot macžeršnych rukow nošnylo a kublalo. Žyly muž teži w džěšcžu a ničžo šo š wonka nješšicizini, ale dyrbi šo wurošcž a rošwivacž w šczerpliwofcži. A šchescžijan je tež šcštom, plodženy pšchi wódnnych rěkach šwjateje šchcženizy, a jeho šnutškowne žiwjenje je kak rošlina, š Božeho šłowa narosčžena, kotraž šorjenje, cžělo a kónnu dobywa. A šchescžijan je tež džěcžo, Bože džěcžo, š bójškeho šymjenja plodžene a š mlokom Božeho šłowa našycžene. Ale wón dyrbi šo wurošcž a wudokonyecž, tak dołho hacž je jow na šemi žiwy, a je šakonju rošćenja podczišnjeny kaž wšcho žiwjenje.

W cžim dha nětk wobšteji jeho nastacže a rošćenje? We wšchědnym wotemrjecžu hrěcha, we wšchědnym štawanju š žiwjenju. Šunje dokelž je šchescžijan pšes wěru do Šhrystuška hrěchej wotemrjel, dha dyrbi w mozy teho tež wšchědnje wotemrěwacž, a runje dokelž je š Šhrystuškom

pšes wěru štanyl, teho dla dyrbi wšchědnje w nowym žiwjenju kłodžicž.

Wšitke bójške bycže nješe jow delkach šcštal rošcženja. Tak rucže hacž pšestanejesh šo šchescžijan cžinicž, šy pšestak šchescžijan bycž. Šcštom, kotrež njerofcže, wotemrjewa, a džěcžo, kotrež šo njerofšwiva, šo cžini bėdnyk; šchescžijan, kotrež wšchědnje w pokucže a wěre nješšicizijera, wotebjera, hinje a šlabnje. Šcštož šo wot kapitala žiwi, tón rucže wofhudnje, a šcštož na šwojich droždžach ležo wostawa, tón wofkšali. Teho dla Luther praji: „Šchescžijan je pšcžezo w hotowanju, nihdy w hotowofcži.“ Ale runje teho dla nješšmė našche hotowanje tu delkach šastacž, nješšmė wojowanje pšhecžiwu hrěcham wotpocžowacž ani rošćenje duchowneho žiwjenja šo šadžewacž. A tutaj dwaj truchaj blifko hromadu šwišujetaj: tón nowy cžłowjel jenož tak wjele ruma š wudokonyenju dobywa, hacž temu štaremu cžłowjelkej šo wotwojuje, a šašo tón štary cžłowjel šo jenož tak daloko šacžerja a pšchewinjuje, hacž tón nowy cžłowjel mozy dobywa š towaštwa š Bohom. Wšmi šebi pšširumanje na dubownych łopjenach w šymje: kak šteja tak šuche a šwjadle a tola tak twjerdže na hałofach. Šymšle wifory duja a je šchafu, ale te šwjadle łopjena wotštanu twjerdže. Šakle hdyž nalětnje šłoncžko pšchifhadža a jeho horzota dubowy šcštom pšhecžahuje, dha nastawa hibanje a žiwjenje hluboko nutškach, a šakle wubiwaze pupki wotštoršuja šwjadle łopjenka. Tak je w šchescžijanu: Šorzota Šhrystuškoweje lubofcže, nowe cžeridlo Duča, kotrež štary hrěch w bójškej mozy pšchewinjuje, a kwětki a plody šwjateho Duča to šu, pšched kotrymiž dyrbja cžěłne škutki

panjež. To su potajništva snutskowneho živjenja, kotrež so spochi jenož w pohrjebanju stareho a w statwanju noweho cźlowjeka pokasuja.

Samjeń.

Pucźowanje po Božim pišnje

abo

lajše myšle nadendźech, Bože słowo cztajajo.

Podawa hwerńy cztar „Bomhaj Bóh-a“.

(Potracźowanje.)

I. knihi Móšfajowc, 39. staw.

12. A dokelž běšče wona žama tak naprawila, so dyrbjesche wón blisko pichi njej nimo hiež, popadny wona jeho sa jeho žuknju. Ale wón wostaji žuknju w jeje ruzy a czełny.

Sošef wostaji žuknju, ale sathowa dobre žwědomnje: Bóh budže jemu sa to židžanu žuknju daricž.

III., 13—23. Wot Potifaroweje žony wobštorženy, so je Sošef chyzł jeje mandželsku hweru rubicž, pschindže Sošef do jastwa, doby žebi pak tež tu psches Knjesowe žohnowanje njekhablazu dowěrn, so jemu jastwinsti dohladowač wischěch jatych pod jeho roškas doměri.

13. Wuhladašchi pak, so wón žwoju žuknju w jeje ruzy wostaji a czełny, a so žo tak njekhasche s jeje wotpohladanjami šaběracž.

14. Jawola wona, so njemohł trasch wón ju wobštoržicž, a so mohla žo nad nim wječicž, domsku czeledž a rjełny k njej, rošhorizy žo s ludanjom, jako by jeje mandželka czešcž byla podata do wulkeho stracha: Gleječe wschał, wón je nam teho hebrejskeho muža pschiwjedł, so by naž, domsku knjeni, wohańbil. Wón, tónle ništi a njehańbity cźlowjek, wjedžizy, so žym žama, pschindže ke mui; ja pak žym wolala s hłohom.

15. Wubšlychawšchi, so schtrěczach a wolach, wostaji wón žwoju žuknju pola mje a czełny.

16. A wona položi sa dopokas jeho kłóscže jeho žuknju pschi žebi, doniž jeho knjes dom njepschindže, a prajesche k njemu runje te žłowa.

17. A džesche: Hebrejski wotročžk, kotrehož žy nam pschiwjedł, pschindže ke mni a chyzysche mje wohańbicž.

18. Ale hdyž ja žwój hłób pschěhnych a wolach, wostaji wón žwoju žuknju pola mje, kotruž móžesch tu hičesže wohladacž, a czełny.

19. Jako Sošefowy knjes žlyšesche žłowa žwojeje žony, kotrež jemu wona powjedasche a džesche: Tak je mi twój wotročžk cžinił, rošhněwa žo wón jara.

20. Na to wša Sošefa jeho knjes, kotruž mějesche, dokelž běšče nawjednik kralowskeje czełneje straže, krajnemu jastwu dohladowacž, a cžihny jeho do jastwa, hdžež běchu kralowi jecži; tele jastwo bě s dobom džěl Potifaroweho doma. A wón běšče tu s wopředka w hórkej kłódže: nosy běchu jemu do drjewjanych rjadow sputali, schiju a ruzy pak do železa kowali.

W domje běšče Egyptowska žona wošebje czešcžena, bóle dnyžli muž. Tak je Potifar nusowan, so po woli žwojeje žony cžini. A dokelž ma Potifar nad Sošefowym žiwjenjom roškajowacž, cžihnje jeho do jastwa. Tam pak žo njeje dale wjazy wo njeho postaral, ale je jeho podal „wyschchemu w jastwo“, kotruž je ja Potifara dohladowač.

21. Ale Knjes bě s nim, a pokhili žwoju žmilnosčž k njemu; a da jemu hnadu namafacž psched wyschschim w jastwoje,

22. so jemu do jeho ruki poda, drje wot teho cžaža žem, hdyž njemějesche wjazy Žaraonowymaj dwórskimaj jastojnikomaj pošlužowacž, wschitlich jatych w jastwoje; a wschitko, schtož žo tam cžinjesch, mějesche žo psches njeho štacž, po jeho roškasu a dohladom.

23. Pschetož wyschschim w jastwoje žo wo nicžo njestarasche, dokelž mějesche dospolnu dowěru do Sošefa, s kotruž měšče Knjes. A schtož Sošef cžinjesch, k temu da Knjes šbože.

Hdžež je Bóh s hnadu pschitomny, tam špójnajesch jeho bórny s jeho žłowa abo s druhich šnamjenjom.

40. staw.

Sošef wuložuje jatym jich žony.

I. 1—23. Do kralowskeho jastwa, hdžež Sošef jaty žedži, pschindžetaj po někotrym cžažu tež wyschschim nalimaw a wyschschim

pjekar, kotrajž staj do Žaraonoweje njehnady pschischłaj, a Sošef ma jimaj pošlužowacž. Wonaj mataj w žamej nozy kóždy wošebity, ale wulzy wažny žón, a Sošef wuložuje jimaj jeju žonaj, dokelž bě žo do jeho pózcžiwjeje wutrobny mudrosčž profetiskeho ducha podnirila. Kaž je wón prajil, tak je žo stalo: wyschschim nalimaw dostanje žwoje jastojništwo šažo, wyschscheho pjekarja pak dowjedu po štyoch dnjach na schibjeńzu. Tola wyschschim nalimaw šapomni Sošefa a njenaloži nicžo sa njeho pola Žaraona.

1. A sta žo pak po tym, schtož nam 39. staw 7—20 powjeda, so žo Egyptowskeho krala nalimaw a pjekar pschehrešchischtaj na žwojim knjesu, Egyptowskim kralu.

Maraschi kralojo pschistaja žebi cžrjodu nalimawjom, pjekarjom a warjerjom. Šastojništwo wyschscheho kraloweho nalimawja běšče tež pola Berijskeho krala wulzy czešcžene, a junu je žo wone tež Mehemiškej dowěriko.

2. A Žarao žo jara rošhněwa na žwojeju wobjeju dweju komornikow abo dwórskuju jastojnikow: na wyschscheho žwojich nalimawjom, a na wyschscheho žwojich pjekarjom.

3. A da jeju žadžicž do jastwa w domje dworoweho wyschscheho, hdžež ležachu kralowi jecži, a hdžež tež Sošef ležesche.

4. A dworowy wyschschim postaji Sošefa, dokelž mějesche šažo dowěru k njemu, hdyž běšče žo jeho přeni hněw minyl, na njeju, so by žo postaral, so žo jimaj pschistojne jastaranje dostawa, a jimaj tak pošlužowal. A wonaj žedžeschtaj někotre dny, něhdže pol lěta jataj, a Sošef mějesche žo nětko lěpje, dnyžli s wopředka.

Móžno, so njebě Potifar hižo s wopředka wěrił, schtož bě jeho mandželka na Sošefa štrěčala, a so bě Sošefa jenož teho dla žadžil, so by žwoju domjazu czešcž psched czeledžu žebi wažil.

5. A mějeschtaj wobaj žwój žón, nalimaw a pjekar Egyptowskeho krala, w jenej nozy: kóždy mějesche žwój žón, a kóždy žón mějesche žwoju wažnosčž, schtož špójnachu je špodžiwneje podobnosčže, hdyž žebi žwojeje žonaj na ranje šdžělišchtaj.

Bywaju wschelake žony: Bože (staw 28, 12; 41, 17; Dan. 2, 28), cžertowšte (5. kn. Móšf. 13, 1; Jer. 23, 16; 27, 9), a w schědne (před. Šal. 5, 2): teho dla mamy hweru rošdžělicž a nimamy wschě žony po jenej měrcje měrcič.

Šsony, psches kotrež Bóh po njewišchědnym waschnju žwoju radu a wolu cźlowjekam šdžěli, žu dwoje. Pak žu wone šjewjenja, bjese wscheho dwěla wot Boha plodžene, jako rebl do njebješ, kotruž je Šakub wo žnje wohladał, a k temu Bóh žam, kotrehož je wohladał, a kotruž je jemu žlub pschilubil. Pak žu wone pošlnjene a wurjadne šjewjenja tamneho potajneho šacžuwanja, kotrež je w cźlowiskej duschi šahowane, a s kotruž žo ji s wobrasami, se wschědneho žiwjenja wutworjenymi, šjewi, schtož žo ji stanje abo schtož žo něhdže daloko stawa a ju tola jima. Tajtaj běšchtaj žonaj pschidwórskeju cźlowjekow. Šewak pak žu žony jenož hrajtanja naschich myšlow a snutskownych wobrasow bjese wscheho šwiža, kotrež běchu hižo do žonjenja w duschi pschifryte, a maja teho dla runje tak mało wažnoty jako bludne rěcže khornych w hězy.

Pola žaneho luda stareho žwěta njebě žiwjenje w žonach tak žiwe kaž mjes Egyptowskim. Štawisny tuteho naroda žu pschifryte s nělajkim nóznyim jawěškom, psches kotruž wuhladašch wošobny, pschibójške a šeniške, špodžiwne a šaschmjatane, a s nich wunurja žo pyramidy, ebelski, ššinkny a hoberške žwajatizy jako poštawy je žonow. Egyptowsky žu, mohł rjez, narod žonow, cžucžow a hudacžkow; tež Sošefowy pschifhad do tuteho kraja je žo se žonami šapocžal a se žonami dokonjal.

(Potracźowanje.)

Najlěpschi pschězel.

Wonež Šańža běšče schwalcža. Wona žyle žama w žiwjenju štejesche, wona běšče pěčna, džělawa, pobožna holza. Šejni pschězeljo jej teho dla šroschmili njeběchu, hdyž žo wona s rjanym, ale lohkim njekschěscžijanskim pišarjom Š. žłubi.

Na žane napominanje wona pošluchala njeběšče, wona běšče žebi myšliła, so se žwojeje lubosčžu wschitko pschewinje. Ale czežka šrudoba pschindže. Šejny nawoženja, kotruž běšče žebi w druhim měrcže džělo pytal, běšče jej pišal, so je lěpje, žlubjenje rošwjacž, hacž lěta dolho cžakacž. Wona pak běšče žlyšchala, so běšče wón bohatsu holzu šejnal, kotraž chyzysche žebi jeho wsacž.

Wona běšče jeho šprawnje a wutrobnje lubowala. Nětko tu žedžesch, žwoje schicže na blidže ležo, jeho wobraš psched žobu; pjerichčžen běšče žebi s poršta ščahnyla a hórka šrudoba ju tyschěšche. Wona bu wscha štyfknawa, so mohla wótšje žaloscicž.

Duž so durje woczinichu a fušodžina, dobra a pěkna žona, fastupi.

Wona wohlada wobras, pjeršeczeń, to trudne wobliczo a iroymni, so bėšche wšchitko tak pšichichlo, kaž bėchu so bojeli.

Wona imėrom Hańži ruku na ramjo položi a czišche praji:

„Tam horfach we njebjeskim raju
 Wój najšwėrnischi pšeczel je;
 Za teho kwėta falschnosć snaju,
 Kiž sprawnych ludži sjebacž chze;
 Duž stajnje rjeknu pšchi bebi:
 Jesuž je pšeczel najlėpschi.“

Dale wona nicžo njepraj, ale czišche woteńdže. Hańža cziujesche, so bėšche to balsam na jejnu ranu. — Haj, najlėpschi pšeczel je w njebjesbach.

Alandželski kščiž.

Hdyž pšched woltar dwaj šlubjenaj
 Kjež djetaj bebi sbóžne „haj“ —
 Šso jandžel i wšchichich stromow bliži;
 Tón se šchlewjerjom pšichitryty
 Dar njebjeski ma we ruzy,
 Kiž Bóh šam i njebjia dele niži.

Šlej šchlewjer, tón dar frywazy,
 Šak lubosuje wón šdebjenty
 Še i rózemi a lilijemi!
 A hdyž jón jandžel wotšbėhnje,
 Dha nasche wócžto wuhladnje,
 Šo rózach kščiž wón nježe k semi.

Wój lubaj pola woltarja,
 Šhto měnitaj, so šnamjenja
 Tón kščiž, tak pšichnje šwėnzowany?
 Ach šlyšchtaj, drohaj šlubjenaj,
 Kiž w lubosći so horitaj:
 Tón kščiž je wama j šhotowany.

D wjedžtaj, so kščiž mandželstwa
 Wšchė waju hrėchi moricz ma;
 Wón dušchu wamaj šwjecžicz smėje.
 Duž wšmitaj tón dar njebjeski;
 Wšchaf w radošći a tyšchnosći
 Mėr Boži wamaj i njeho kćėje!

K. A. Fiedler.

Židowska holza.

(Škónczenje.)

Lėta bėchu so minyle. Pšchekupž so ženje nječajesche, so bėšche bebi tu židowsku holzu ša žonu wšaf, pšchetož mloda žona bu šwėrna, lubosćiwa mandželsta a macž a ženje rosdžėla nje- cziujesche mjes jeha a šwojimi džėćimi. W towarštwje bėšche bebi mandželsta bórny nahladnosć dobyła pšches šwoju pšcheczel- niwojež a czišosć, to czim bóle, dokelž bu jeje šempšchindženje kručze potajne džeržane, tež hdyž jejny muž so do Němšteje pšchėhndli, daloko wot něhdušcheje domišny mandželsteje. Še šwojim rjanym hložom šawjėbeli šwójbu a pšcheczelstwo. Róžde lėto domoli mandželsti mlodej žonje staršchich a pšchuwšnych wopntacž, kotšiz drje wjazny we wuškej hažny njebydlachu, kotšiz pak bėchu tola w jara jednorých wobštejnoscach živi, i wjetšcha drje teho dla, dokelž so njechachu pšches njeprawe šredki wobohacžicz, kaž to bohuzel wjele židow a šchesczijanow pšchecziwo šwojemu šwėdomnju cžini. Šodžiny jašowohladanja se staršchimaj bėchu wėšo pšchi wšchėm šwjėbelenju šrudne ša wšchėch, kóždy cziujesche, so jich hłuboka hłubina džėli. Tež šmėdžesche mloda macž džėdej a wowžny wnucžki jenož na wobraju potašacž, a džėćom ženje nicžo wo jich pšcheczelstwe powjedacž. A pšchi tym wšchėm lubowasche wona tych šwojich, haj šwój žyly lud a czełpjesche žalošnje pod jeha hrėchom. Wona pak tež wjedžesche, so je hubjenty pšchiklad, kotryž šchesczijenjo dawachu, wulka wina štaženja Šraela. Duž hdyž bychu so džėći praschale, šhto šu židži cžimili, so šo tak jara hidža, by wona šhutnje prajila: „Džakujesche šo Bohu lubemu Anjesej, so wam šchesczijanšteju staršchewo- bradži, kotrajž wam wo tym šbóžniku powjedataj, a prošesche ša

wobohich židow, kotšiz jeha hišesče nješnaja a ša kotrychž je wón tola tež wumrjel.“ Šotom pak by šo mloda žona k šlawėrej šydnęła a se šwojim krašnym hložom rjany psalm špėwala k trošchtej ša šwoju šranjenu wutrobu. Ššwojeju staršchewu dušchi pak položi Bohu na wutrobu, pšchetož wona wjedžesche, so šhutne frute džerženje starých ludži k wėrje wótzow pšched Bohom jara wjele wjazny placži, hacž loškofsmyšlnje pšchestupjenje k šchesczijan- stwu, pšches cžož telko židow šwoju a naschu wėru poniži. Wona šo nadžijesche, so tych šwojich horfach šašo namaka, a dokelž bėšche jejna wutroba k njebjesam wobrocžena, tež to towaršchne žiwjenje, kotrež dyrbi štawa šwojeho mandželškeho dla šobu cžinicž, jeje dušchi nješchodži. Na wopak pobožny duch jeje doma tež na druhich škutkuje, a mužowe šamoženje jej k temu šluži, hubjentwu wobaracž. Ale cži, kotšiz šbože mlodej žonje šawidža, njepntnu, so ma wona pšchi wšchėm mandželškim šbožu a pšchi wšchėm macžėrnym wješelu tola horžo bolosće pšchėbėdžicz, kotrež jejny mandželsti šrošmicž ani džėlicž njemóže. Duchowny pak ju tež nješwari, so pšchewo hišesče šwój lud a tych šwojich tak lubuje, wón ju wjele bóle napomina, jich na dobroproščazej wutrobje nošęč.

Do kwašneho wėnza.

Na šemi šo hotuja
 Š wješelosću kwašny,
 Ale tu šo minjeja
 Bórny lóšchta cžakny.

Derje, so šmy prošeni
 Na kwaš jehnjecžowy,
 Kiž we šbóžnej wėcznosći
 Pšchewo budže nowy.

Šeho kwaša, šlubjenaj,
 Njesabudžtaj ženje,
 Jesuž wukupil je Šaj',
 Šslužtaj jemu rjenje.

Wšchitko šbože šandže tu
 Kucze na tym šwėći,
 Dobre jenož wostanu
 Wėrne Bože džėći.

Šwėšdna nóz.

Šlej, šak bluke myšle nóz we wutrobach mnohich cžłowjctow, a šamo tež w twojej wutrobje, luby cžitarjo, dny a dny wu- budžuje! Tu koleba žiwjenje do njemožy je štrachom a šlymi šonami, tam nješima špróžne wócžto je šchewjatym španjom; tu hašcha nješmilnje šwėtkosć k wšchėdnemu džėlu, tam pšchitrywa i mjelkom šutki šbóšnikow. Nóz drašči jašne podobu bėšeho dnja i cžornym rubom a pjelni bojašne wutrobny se šcherjatymy myšlemi. Šoho by jejne wobliczo njedopjelnilo na jeje šotru, tu dolhu šmjertnu nóz? Derje šo praji, so pšcheczelniža žaneho cžłowjeka njeje; tola hidžerjom ma kóždy. — Wėšće pak ma nóz tež šwoje šašlužby, kiž ji pšcheczelow dohwyaju. Šlejće wšchaf, šak šemške žiwjenje do španja koleba, so bychu šo pohibanja njebjeskich cžėle- šow cžim jašnišcho šjemile! Šlejće, šak šemju i mėrom a pošojom wobdawa, so bychu šo myšle cžim nutnišcho k šybolazej wyš- kosći pošbėhnyle! Šaž džėn šwoje džiwny na šemi, šak wotkrywuje nóz šwoje pod njebjesami; a blyštozeja šo jeje šwėžy prawje jašnje we wócžtomaj cžucžiweho cžłowjeka, dha šo wutroba wėšće radošćiwje i nozu špšchecželi.

Šchtóž chze žyly šwėt lubowacž, dyrbi tež nad hwešdnej nozu šawyšlacž. Duž njepraj, pšcheczelniwy cžitarjo, so cži twoje kćėwaze žiwjenške wješela šawidžu, hdyž cze nucžu, so by šo we hwešdnej nozy ras k njebjju wobrocžil a se wšchėmi myšlemi do šamotneje dalokosće žyšnyh cžėlešow ponuril. Njepraj tež niščo, so pošpróžnym džėle a witanyš šwjatofu jeha žadosć njejima, šebi k druhim starosćam hišesče nowu wo hwešdne njebjjo cžinicž, ale šo radšcho na wšchė lehnyč, i nadžiju šo wodžecž a derje špacž! Wóžemny wšchaf wješele wušnacž, so šu Šserbja hižo w šastarštu lubowarjo a cžucžiwu wobkėdžbowarjo hwešdneho njebjja byli, kaž to i pšchichodneho pomjenowanja někotrych hwešdnow widžimy. Čhzesch, luby cžitarjo, tež šwoju kėdžbliwosć na rjenje wupyšchenty štoł štworicželowy štožicz, dha podaj šo se mnu do hwešdneje nozy,

so bych cze tak derje hacz samožu s jeje sybolatymi wobrasami sabawjał.

Njeměrnje wulka była hwěsdow, njeporjadnje po njeju wu-
hryta, so twojimaj woczomaj w jakej nozy pschedstawuje. Lěp-
scheho rosejnawanja dla so hwěsdy wot starodawnych czařow do
wošebitnych wobrasow abo hwěsdnow srjadowane. Njesej kóždeho
hwěsdna so pať runje tak wschelakore kaž pschedmjety, po kotrychž
hwoje pomjenowanja dostachu. Wjele mjenow dopomnja na wěsty
podawł se pschirody, wjele sažo na mythologiske podobny starych
narańskich ludow. Wot wschittich hwěsdnow polnózneho njeja je
wulki mjedwjedž najspodžiwnišče; wošebje jeho bydom najjažni-
šich hwěsdow snaju Šerbjaja tež pod mjenom „njejbesti wós“.
Lohzy so spósnaje, kotre s nich mjedwjedžowy žiwot a jeho wopuich,
abo kotre wósne koleša a wojo tworja. Swježesch-li pošlednej
kolešy psches rumu smuhu a podlějšich tušamu wo pjećorku
k polnozy, to smějesch na jeje kónzu hwěsdu, ke kotrejž sažo schěcž
podobnje, ale bliže jestajanych kłuscha, je to mały mjedwjedž.
Mamařana hwěška kama kewjerna abo polarna rěka. Woboj
hwěsdnje so wokoło njeje tak wobrocžatej, so so pódla ani nje-
khowatej ani nještadžatej. S wotkal pať staj mjeno dostaje?
Stož wócžto k nimaj! Njeseja so czi, jako bych u jimaj tam cželo
a koleže rostle? Hlej, tak so wopuich a pajory hibacž po-
czinaju, tak s hłowu tšchabetej! Kajki to hłób, kiž klyschu? Njese
kaž mjedwjedžowy, klinczi kaž cžlowjeski, tak škoržbnje, želnuwje.
Ze mi, jako chžyl so k rěczi tworicz a wo swojim šrudnym po-
deńdženju powjedacz:

Něfaju mi wbohej wulki mjedwjedž, kotryž so něhdy w rjanej
Arkadiji mjes wami, cžlowise džeczi, swojeho žiwjenja wješelach.
Hlejče, lubošna Kalisto! wolachu wchitzy, hdyž s nanoweho
semjanskeho hroda wustupich. Najmilichu knježnu mje žyly kraj
khwalesche, a tohož ras postrowich, wobšbožich s dobom sa jeho
žive dny. Pschafleń a krošna powuščeziwšchi swoje mozy wyžozny
cžištej Arsmidže pošwječich a s prokom a kłokom ju pschewodžach
na jeje hońtwach, — běch jejny statny lubuški. Něhdy so sprózna
wot dalokeho honjenja lehných w lěžu pod kłódnym šchom, bróń
šebi položiwšchi pod póczewu hłowu. A hlej, Zeus, wječch
olympiskeho raja, so mi pschibliži w podobje mojeje bohowni a
rubi mi wješele a mēr. Se klyšowatym wócžtom jeno šebi swěrich
k Artemidže so pschibližecž. Žako pať lubeho klyška Arkada wo-
kóschich, Here, njejbesta wječchownka a Žeušowa mandželika ke mni
pschistupi a rošhorjena w hněwje a sawiščzi sa rjane wlošy mje
hrabnywšchi mje k semi cžišnu a do mjedwjedža pschewobroczi.
Tak bludžach pjatnacze lět po lěbach wokoło bjes nadžije, domiž
hońtwarja njesetkach. W nim spósnach swojeho klyška, kiž, o bėda,
s morjazej tšelbu sa swojej maczerju honicz počža. Zeus mje
wumóh pschekadžiwšchi mje se žaloscze semiskeho žiwjenja do njeje-
steje wyžozoscze, a pschiwda mi mojeho klyška, jako maľcho mjed-
wjedža, sa klyšoda. Ale Here w swojej wječžiwosczi hiščecze nje-
špokojna, poda so k semi a prošesche mórskelcho boha Okeana, so
by namaj mucžne stawy w mórskich žolmach wukupacz wobarał.
Duž so ženje njenurimoj do kšewjazeje hłubiny morja a naju
dny so bjes ranja a wječžora.

K.

Dobra rada.

Šzy šrudny, luby pschecželo,
Dha radžu, so by modlił so;
Najtšchnišcha ta šrudoba
Psches modlitwu so pomjenišcha.

• Šzy myšle dobrej, wješelej,
Dha radžu, so by špěwal šej;
Wšcha našcha radosč wutrobna
Psches špěwanje so powjetišcha.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Žyřkwinske prjódštjeještvo w Budestežach je šańdženu
šrijedu knjesa duchowneho Domašchu sa šararja wušwolilo.

— Poboczne Gustav-Wdolfske towarštwosť sa Budyški wotřej
je na wošady prošiwu rošpělało, so bych so domjaze kolekty sa
evangelskich w rošpřschenju šberale. Njese tale proštwosť tež we wu-
trobach wošadnych žiwu woth'óš namaka. „Cžimny dobrotu na
wschittich ludžoch, najšrijedy pať na tymi, kiž našesje wěry so.“

— Wulku radosč je po wschej Šakškej šbudžiko to psche-

čelnuwe pschijecze, kotrež je deputazija evangelskeho duchownstwa
pola noweho krala, Šeho Maještosče krala Šurja namakala. Wón
na pschecželne waschne něhdy wotmolwi: „Wy móžecze doměrenje
ke mni mēcž. To nješbu jenož kłowa, ale wy budžecze tež
škutki widžecž.“

— W Maľej Šuborniczzy so wulka briketowa šfabrika twari.
Duž njebudža so wjazy brikety s daloka do Budyškich štron wošněž
trjebacz.

— Šhěžor Wylem je na swojim pučžowanju do polnózneho
morja dotalnego pschedšydu franžowskeho ministerštwosť Waldecka-
Roušseaua na swojej kłóži pomital. Wónaj mješestaj doľho psche-
čelne rošryčenje. To tež sažo na to pokazuje, so so našch lubo-
wany šhěžor prošuje, pschecželne šwišžowanje s Franžowskej špěcho-
wacz. To je wěscze šwješelaze. Šsnano tola škónčnje Franžo-
sojo staru myšl špuščezža, so chžedža so na našchim ludu sa po-
cžerpjene podleženje wječžicz. Pschetož to móža šebi tola rošpom-
nicž, so niž našch lud, ale so so wóni tu wóžnu šawočeli,
w kotrejž so podleželi, kaž bėchu to šašlužili, hdyž tule njepřawu
wóžnu šapoczachu.

Rospominanju.

Šašne pschewědženje w rošomje, žunja cžoplota we wutrobje,
šylna a mudre škutkowanje w žiwjenju — to budž tvoje kšche-
ščžijansťwo.

* * *

Nicžo njeje tak šachodne a nicžo tak nješachodne kaž našche
žiwjenje, pschetož wono je cžas wušžwanja sa wěcznowičž.

* * *

Wón bėsche wulki nabožinski jebał, psches kotrehož je šlēborom
wupšchenny šchlewjeť wššasche, kaž wón prašesche, se šobucžucžom
napschecžo cžlowjekam, dokelž njebychu jeho blyšchžaty napohlad
šnješč móhli. Šdyž pať so šchlewjeť pošbėhny, šchto bėsche widžecž?
Šyle woblicžo polne žalóšneho wuššada. Tak pschindže hřech
k cžlowjekam, ma tež woblicžo pschifryte se šlēbornym šchlewjerom
a šchepze do wucha najšlódšche kłowa kaž najrjeńšcha hudžba:
„Doměť so mi, ja tebjc šjebacz njemóžu, ja pschijnježu tebi naj-
bohatsche wješele, hlej, tak bjecharje so šybola, tak so reje tak
wješele, tak špodobne so komony a njepócziwoscž“, ale o, hdyž
so juntrócž tón šlēborny šchlewjeť pošbėhne a wuššadne woblicžo
hřecha je widžecž, potom so cžlowjek roššwětlenny wot swojeho
Boha wot njeho wotwobroczi a šawoła: „Šbėhń so wote mije,
šatanje!“ Šebr. 3, 13.

* * *

Šako Šolumbus 12. oktobra 1492 k jenej Bahamaskej kupje
pschijedže, pomjenowa tu kupu k cžesčzi Šnješowej San Salvador
(šwajaty wumóžnit), džeržesche džaknu Božu klyšbu a paštaji kšchiz.

* * *

Šdyž tón Šnješ swoje žohnowanje da, budže s maľo wjele.

* * *

Šastanješ-li ty so staracz, potom šapocznje Šesuš.

* * *

Najwjazy cžlowjekow so tajzy hřěchnizy, kotřiz so šwojich
šych škutkow nješaja, ale jenož jich ščěhšwofow so boja a jim
wucžefnyčž pýtaja.

Daliske dobrowólne dary sa wbohe armeniske šyroty:

Š Porščiskeje wošady psches knjesa šararja Šrügarija.
† Š. w Š. psches jeho šawoštajennyh . . . 100 hr. — np.
Šmuty džak praži w mjenje wbohich šyrotow drohemu dobro-
cželej do wěcznosče.

Šólčž, redaktor.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow
duchowných, ale tež we wschěch psche-
dawarńjach „Šerb. Nowin“ na wšach
a w Budyšchinje dostacz. Na šchtwórcž
lěta płaczi wón 40 np., jenotliwe cžišla
so sa 4 np. pschedawaju.